

OSCAR
DE MURIEL

VRAŽEDNÉ STRUNY

„Kdybysme my Skoti někdy potřebovali návod
na zkaženost, tak vaše nóbl Anglie je to poslední
místo, kde bysme ho hledali, to mi věřte!“

HOST

VRAŽEDNÉ STRUNY

OSCAR
DE MURIEL

VRAŽEDNÉ
STRUNY

Brno 2015

Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd, London
The Strings of Murder
© Oscar de Muriel, 2015

Cover photo credits: Dark... by stephane
(www.flickr.com/photos/stf-o/12273004223/),
CC BY 2.0, modified
Autoportrait... by stephane
(www.flickr.com/photos/stf-o/13532179793/),
CC BY 2.0, modified
Fog 1 by Tim Green
(www.flickr.com/photos/atoach/4334835098/),
CC BY 2.0, modified

Translation © Zora Freiová, 2015
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-660-1 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-661-8 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-662-5 (Formát MobiPocket)

První je pro Torcacas

Kéž bych se mohl jen na jediný krátký den učit tajnému
umění bohů, sám se stát bohem, před očima a ušima
okouzleného lidstva! Kéž bych odhalil tajemství
Orfeovy lyry nebo ve svých houslích uvěznil sirénu, mohl
bych prospět všem smrtelným lidem a sám získat slávu!

MADAM BLAVATSKÁ: PŘÍBĚHY NOČNÍCH DĚSŮ

PROLOG

23. června 1883

Doktor Clouston se jen s obtížemi držel na sedadle. Kola jeho kočáru bez ustání rachotila přes výmoly a kaluže a jejich šílená jízda směrem k Dundee rušila noční ticho.

Celou cestu si otloukal hlavu o střechu kočáru. Tělesné nepohodlí však nebylo ničím ve srovnání s jeho duševním stavem; zpráva, kterou dostal, byla příliš strašlivá, příliš úděsná, než aby ji mohl vstřebat, a Clouston se ze všech sil snažil uchovat si alespoň jiskřičku naděje.

Všechno, co zatím věděl, pocházelo z chvatného telegramu, který posílal sluha, a starý George měl vždycky sklon k přehánění. Clouston zašmátral v náprsní kapse a vytáhl zmuchlaný vzkaz; jen pár nejasných řádek, které však obsahovaly slova *zešílet*, *zmrzačený*, *mrtvý* a jména všech členů McGrayovy rodiny. Jak by mohl malý kousek papíru přinášet tak příšernou zprávu?

Clouston se znovu otrásl. Marně se snažil rozptýlit pohledem z okna; oblohu zakrývala hustá mračna a silnice se zdála temná jako nekonečná propast. Během posledních hodin jízdy mu dokonce připadalo lepší soustředit se na natřásání kočáru a mírnou nevolnost, kterou mu působilo.

Když už měl pocit, že cestuje celou věčnost, konečně uviděl, jak se před ním vynořuje rozlehlé venkovské sídlo. Časný letní úsvit už začínal vrhat na luka první paprsky, ale stále ještě bylo natolik šero, že Clouston zahlédl v jednom okně matnou záři ohně.

Sotva kočár zastavil, doktor kopnutím otevřel dvířka a vyskočil na blátivou zem. Koně řehtali a frkali; vedle klapání kopyt to byly jediné zvuky, které slyšel.

„Radostný pohled,“ zamumlal. Thomas Clouston byl muž středního věku; už deset let pracoval jako vrchní lékař Královského ústavu pro duševně choré v Edinburghu, což nebylo místo pro zbabělce.

Rázně zamířil k domu a v téže chvíli někdo prudce otevřel hlavní dveře. V ústrety mu přicházeli dva lidé, v nichž ihned rozpoznal jediné sloužící, které s sebou McGrayovi brali na letní pobyty: George a Betsy, oba staré, zocelené těžkou prací na venkově.

Tváře jim ozařovala jediná svíce, kterou pevně držela hrbatá Betsy. Zblízka Clouston uviděl, že jí horký vosk kape na holé prsty.

„Proboha, vezměte si přece svícen!“

„To nic, pane,“ odvětila se silným skotským přízvukem.

„Ještě že jste tady, pane!“ řekl George. Pod očima měl napučené váčky a řídké šedé vlasy celé rozčuchané. „Nečekali jsme vás tak brzo. Bůh vám žehnej! Pojdte dál...“

Clouston se přitom ani nezastavil a už byl ve dveřích. „Kde jsou?“ zeptal se naléhavě.

Tmavá, ledově studená chodba mu připadala jako krypta. Ze salonu, který s ní sousedil, vycházelo jen tlumené světlo; právě tento pokoj zahlédl Clouston ze silnice. Dveře byly pootevřené.

„Uložili jsme je tam,“ zašeptal George, jako by se bál, aby *je* nevzbudil.

Clouston polkl, když Betsy zatlačila do dveří, které zaskřípěly, a vedla ho dovnitř. Všiml si, že ve velikém krbu hoří jediné žalostné poleno a vrhá chvějivé stíny všude kolem... A pak se mu zastavilo srdce.

Přímo před krbem se v matné záři rýsovaly dvě dřevěné rakve.

„Proboha...“ vydechl Clouston. Udělal pár nejistých kroků směrem k nim a v hrudi se mu vzedmul mrazivý strach.

Teprve když nahlédl do otevřených rakví, uvěřil tomu, co mu George pověděl. Pohled byl tak hrůzný, že si Clouston bezděčně zakryl ústa a potlačil nával nevolnosti. Na okamžik měl v hlavě úplně prázdno a marně se snažil vstřebat, co vidí.

„Kdy se — to stalo?“ vypravil ze sebe nakonec. Hrdlo se mu bolestivě svíralo.

„Včera v noci,“ odpověděl George; znělo to spíš jako zasténání. „Funebrák je tam uložil teprve před nějakými dvěma třemi hodinami.“

Clouston přikývl a zhluboka se nadechl. To mu vždycky pomáhalo. „Kdo poslal pro zřízence — vy?“

„Já ne. To Adolph,“ řekl George a rychle si utřel slzy, které už nedokázal potlačit. „Ach, chudák chlapec... Netuším, kde vzal tu sílu; zavolal zřízence, našel všechna lejstra... dokonce se sám obvázal, potom co...“

George se viditelně otřásl a víc už neřekl.

„Teď odpočívá,“ dodala Betsy, „jestli se tomu tak dá říkat...“

„Musím ho vidět,“ řekl Clouston důrazně a George s Betsy ho zavedli do blízké pracovny, jež patřovala chlapcovu zesnulému otci Jamesi McGrayovi.

George otevřel dveře, pomalu, aby svého mladého pána nevyrušil, a Betsy vešla dovnitř se svíčkou, kterou postavila na špinavý podšálek. Clouston si od ní světlo vzal a opatrně popošel kupředu.

Poklesl na duchu ještě víc, když na ošuntělé pohovce spatřil zuboženého mladíka. Vysoký, svalnatý syn McGrayových

vypadal, jako by byl také mrtvý: tváře měl smrtelně bledé a kruhy pod jeho očima byly rudé skoro jako rány. Mladý Adolph dýchal zhluboka a bolestně a zorničky se mu pod víčky zběsile míhaly. Občas mu křečovitě poskočila brada nebo ruka. Clouston takový druh neklidného spánku viděl u mnoha pacientů, ale ani ve snu by ho nenapadlo, že někdy spatří syna McGrayových, jinak pohledného a veselého, takhle zničeného.

„Bojím se, že už se nikdy pořádně nevyspí,“ zašeptal Clouston. „Doufám, že se pletu...“

Adolphova ruka sebou trhla v další křeči a Clouston zahlédl tlustý obvaz, kterým byla omotaná. Přiblížil k němu svíčku a zjistil, že látka je vlhká a potřísněná — na jednom konci se šířila tmavá skvrna napůl zaschlé krve. Vypadalo to, že Adolph sám pomáhal s nošením rakví.

„Ten obvaz se musí vyměnit,“ nařídil Clouston úsečně.

„Ale, pane, to radši ne,“ řekla Betsy rychle. „Co se to stalo, chudáček vůbec nespal. Až když dorazily rakve, padl tady —“

„Milá zlatá, musí dostat čistý obvaz! To poslední, co by teď váš mládenec potřeboval, je nákaza!“

Betsy se nemotorně uklonila a vyšla z pokoje, přičemž kolem sebe ve tmě šátrala, aby našla cestu. Clouston se obrátil k Georgovi a zeptal se ho na to, čeho se děsil nejvíc.

„Kde je to děvče?“

Komorníkovi zmizel z tváře poslední zbytek barvy. „Museli jsme ji... zamknout, pane doktore. Dočista zešilela!“

Clouston ho poplácal po rameni. „Neberte si to tak. Udělal jste, co jste musel.“

„Ale, pane doktore...“ George se zoufale rozvzlykal a třásl se přitom od hlavy k patě. Vrásčité obličej měl tak zkřivený, že to muselo bolet. „Slečna McGrayová! Naše slečna McGrayová! Naše holčička...“

Betsy se vrátila s čistými obvazy a z očí se jí řinuly slzy. Spěchala k Adolphovi a snažila se skrýt svůj žal.

Cloustonovi bylo jasné, že s největší hrůzou té noci se teprve setká. Následoval George po schodech nahoru, kde tesklivé vycházející slunce skrz prasklou okenní tabulku osvětlovalo dlouhou chodbu. Dveře do všech pokojů byly zavřené, u posledních však ze zámku trčel klíč.

„Jak jste ji tam dokázali zavřít?“

„Právě že nedokázali, pane doktore! Byli jsme na to dva zahradníci, strážník a já, a nemohli jsme ji udržet! Ne, vběhla tam sama. V tu chvíli jsme ji tam mohli leda zamknout. Nikdo ji nedokázal zkrotit; však jste viděl, co udělala!“

Clouston zamrazilo z pouhého pomyslení na zakrvácené obvazy, které právě tou dobou vyměňovala Betsy. Všechno bylo opravdu tak zlé, jak mu to George vylíčil v telegramu.

Když Clouston natáhl ruku ke klíči, George se k němu vrhl a popadl ho za paži.

„Vy chcete jít dovnitř? Jen tak? Jak vám povídám, pane, to děvče je —“

Kdyby to byl kdokoli jiný, Clouston by ho jednoduše odstrčil, ale místo toho popleskal George po zádech a mírně odtáhl ruku.

„Milý Georgi, ve svém povolání už jsem zažil spoustu chmurných věcí. Poradím si, věř mi.“

George zůstal chvíli bez hnutí, do té doby, než Clouston začal pomalu odemykat. Pak starý sluha okamžitě ucouvl.

Clouston otevřel dveře jen natolik, aby jimi mohl projít, a do obličeje ho udeřil náhlý poryv ledového větru. Jakmile byl uvnitř, zavřel za sebou. Ve chvíli, kdy uslyšel cvaknutí západky, pocítil zvláštní zranitelnost. V ložnici bylo takové ticho, že hučení v uších vnímal jako úporný hluk.

Okno vedoucí na východ bylo otevřené dokořán a první, co Clouston uviděl, bylo melancholické nebe před nastávajícím úsvitem. Uprostřed stínů spatřil štíhlou postavu Amy McGrayové. Seděla schoulená na posteli a pomalu se kolébala dopředu a dozadu. Její bílé letní šaty jako by v matném ranním světle zářily a Cloustonovi stačil jediný pohled, aby pochopil, že ubohou šestnáctiletou dívku už nic nespasí. Světlá měkká látka byla od krve, Amy jí měla potřísněnou hrud', břicho i stehna.

Clouston zalapal po dechu a udělal krok kupředu v domnění, že je zraněná, ale vzápětí se zastavil, když uviděl, že dívka drží v ruce nůž, jehož široká čepel se leskne ve slunečním svitu. Pomyslel si, že to musí být sekáček, který Betsy v kuchyni používá na odsekávání kostí. Dívka tenkým bílým prstem hladila ostří, s jehož stříbřitou ocelí kontrastovala tmavě červená barva krve. Ruce měla pokryté zaschlou krví, která se začínala olupovat.

Cloustonovi se chtělo padnout na kolena a plakat. Tohle byla dívka, která o loňských Vánocích hrála ty nejkrásnější koledy; dívka, která se pořád ještě dychtivě usmívala, když měla dostat karamel s příchutí whisky; dívka, která dokázala vyloudit úsměv i na tváři svého nabručeného otce — *kéž odpočívá v pokoji* —, když ho hravě objala. Rodiče a bratr jí říkali Maceška, protože díky svým širokým, skoro černým očím vroubeným hustými řasami vzdáleně připomínala oblíbené květiny své matky.

V tuto chvíli však vypadala spíš jako přízrak než jako květina. Upřeně pozorovala sekáček, pronikavým, i když poněkud nepřítomným pohledem. Clouston se neubráníl pomýšlení na strašidelnou porcelánovou panenku a musel sebrat veškerou sílu, kterou v sobě za víc než dvacet let praxe nashromáždil. Znovu se zhluboka nadechl a přistoupil blíž. Napřáhl otevřenou dlaň a teprve v tom okamžiku si všiml, jak se mu třese.

„Amy...“ řekl co nejlaskavěji, „dej mi ten nůž...“ Neodpověděla. „Prosím tě, dáš mi —“

Maceška se pohnula, ale jen proto, aby se k němu otočila zády. Ve skelných očích se jí odráželo slunce a Clouston si všiml, že je dehydrovaná; skoro dva dny určitě nejedla ani nepila. Dál přejížděla prstem po ostří... zvolna... a tak jemně, že její hebká kůže zůstala nepořezaná.

Clouston udělal další krok směrem k ní, srdce mu bušilo. Musel dvakrát polknout, než dokázal promluvit.

„Maceško...“ uchýlil se šeptem k její rodinné přezdívkce. „Dej mi ho, prosím. Betsy ho potřebuje v kuchyni.“

Kolébání ustalo. Maceška se křečovitě otočila a postavila se na posteli, tváří ke Cloustonovi. Její pohled už nebyl nepřítomný; oči, temné jako studně, hořely nevysvětlitelným vztekem.

„Myslíte si, že jsem šílená...“ zasyčela a pak pomalu zvedla ruku, v níž třímala ohavný sekáček. Zorničky se jí chvěly, zmocňovala se jí zuřivost.

Clouston necouvl, ani když viděl, jak se dívce napjaly svaly na lýtkách, jako by se chystala ke skoku.

„Dej mi to,“ trval na svém laskavě, ale pevně. Ještě nikdy si na něj žádný pacient nepřišel. „Betsy tě umyje... a dáme ti něco k jídlu...“

„Nejsem šílená!“ zaskřípěla zuby. Pak zamumlala a hrud se jí přitom zdvihala. „Potkalo mě něco daleko horšího...“

Rozhostilo se hluboké ticho rušené jen ranním vánkem, který čechral záclony... A pak se zasmála. Byl to ten nejedovatější zvuk, jaký kdy Clouston od lidské bytosti slyšel; příšerné zakrákání, které sílilo a bodalo ho do uší.

„Co?“ zeptal se Clouston a dál pevně stál na svém místě. „Pomůžu ti!“

Maceška se zhluboka nadechla a pronesla poslední slovo, které kdy od ní kdo slyšel:

„Dábel...“

Pak úzkostně, pronikavě zakvílela a vrhla se na zděšeného lékaře.

Nejlepší asi bude, když své vyprávění začnu od večera 9. listopadu 1888, toho dne, kdy se všechno začalo hroutit.

Právě jsem dostal naléhavý vzkaz od komisaře sira Charlese Warrena, velitele Scotland Yardu, ve kterém mě žádal, abych se s ním setkal v první lavici katedrály svatého Pavla.

Vzkaz to nebyl nijak překvapivý, neboť jsme prožívali pohnuté dny. Londýn se chystal oslavit uvedení nového starosty do úřadu, ale sváteční nálada měla být brzy zkalena; doslechl jsem se, že toho rána spáchal Jack Rozparovač další vraždu, alespoň tomu nasvědčovaly poslední zprávy. Usoudil jsem, že Warrenova neobvyklá výzva s tím souvisí — a mýlil jsem se jen zčásti.

Kočár mě vzal od budovy Scotland Yardu ke Svatopavelské katedrále; zdálo se mi, že jízda trvá příliš dlouho. Přes den pršelo, takže ulice byly rozblácené a vozkové se museli pohybovat hlemýždím tempem.

Okénky jsem viděl, že navzdory pozdní hodině a vytrvalému dešti je v ulicích rušno. Nesčetné mokré deštníky pochodovaly sem a tam a vypadaly jako černé mušle lesknoucí se ve žlutém světle plynových lamp.

S hořkostí jsem si pomyslel, že tohle už není to město, kde jsem v dětství tak rád trávil zimu. Bydlel jsem teď v Londýně plném špatně placených dělníků, lodníků a metařů, ve městě zčernalém od kouře z továren hltajících uhlí... a znepokojovaném Rozparovačem a tisícem menších lumpů.

Kupole katedrály, jejíž kdysi bílá omítka byla teď spíš do černa, se přede mnou vypínala podobná neoblomnému strážci a působila ponuře jako ztemnělá obloha. Kočí zastavil před dlouhým atriem. Prošel jsem kolem bílých sloupů a vstoupil do chrámu, kde bylo úplné ticho a moje rychlé kroky na mramorové podlaze se rozléhaly po celé lodi.

V katedrále svatého Pavla bylo obvykle světlo a vzdušno, její impozantní oblouky se klenuly v dokonalé symetrii a barevnými vitrážemi proudil dovnitř sluneční svit. Toho nevlídného listopadového večera však kostel působil pochmurně, až hrozivě.

Uvnitř byli jen dva lidé: mladý kostelník, který rozsvěcel svíce, a tmavá postava sedící přímo před oltářem — to byl samozřejmě sir Charles Warren, příkrčený, svírající v roztržených rukou klobouk. Náhodný návštěvník chrámu by si pomyslel, že je to osamělý truchlící.

Jeho řídké bílé vlasy a rozježený knír kontrastovaly s havraní černí jeho obleku. Poznal jsem staromódní stříh kabátu, stejně konzervativního jako jeho majitel. Nebylo tajemstvím, že sir Charles Warren je zvláštní gentleman, který má své neměnné způsoby, a proto bývá často kritizován. Jeho největší chybou bylo, že si ponechával plnou kontrolu nad policií a pomocným komisařům nebo inspektorům odmítal přiznat jakoukoli samostatnost. A aby to bylo ještě horší, nedokázal nikoho druhého pověřit žádnou povinností, kterou pokládal za zásadní; nebylo divu, že se i se mnou chtěl setkat osobně.

„Nevěděl jsem, že jste zbožný,“ řekl jsem a polekal jsem ho tím, ačkoli jsem promluvil tiše.

Vzhlédl a okamžitě se narovnal; pak na mě vrhl chladný pohled.

„Jdete pozdě, Freyi.“

„Ulice jsou hrozné. Přijměte mou omluvu.“ Musel jsem odpovědět stejně formálně, i když jsme se sirem Charlesem byli posledních sedm let dobří známí.

Něco na něm působilo zlověstně; jako by měl kolem sebe téměř hmatatelnou zeď, kterou nemohlo zbořit ani naše staré přátelství.

Usedl jsem v uctivé vzdálenosti. „Co pro vás mohu udělat, pane?“

Warren si odkašlal. „Došlo ke dvěma strašlivým vraždám, Freyi. O té první jste určitě slyšel...“

„Ano. Zase žena z Whitechapelu, Mary Jane Kellyová.“

Sir Charles zavrtěl hlavou. „Tahle poslední vražda byla jiná, Freyi. Brutální — otřesně brutální. Z předběžné zprávy od doktora Bonda mi bylo nanic: celé to místo bylo pokryté jejími vnitřnostmi. Byla to tak příšerná scéna, že jeden z našich strážníků se na místě pozvracel, a nějaký zatracený korespondent z *Timesů* to všechno viděl. Zatímco vám to povídám, několik mých agentů se ho snaží přimět, aby tu historku nezveřejňoval.“

Krátce jsem přikývl, protože jsem znal přesvědčovací metody Kriminálního oddělení. „Kvůli tomu jste mě pozval? Chcete, abych vám pomohl s případem Rozparovač?“

„To ne...“ Warren se zachmuřil. Promnul si oči a pokračoval: „Stalo se to v nejhorší možnou chvíli. Věděl jsem, že to jednoho dne přijde, ale ne tak brzo...“

„O co jde?“

Warren si těžce povzdechl. „Jak jsem řekl, došlo ke dvěma vraždám. První byla Kellyová... a druhý je nějaký stařík, údajně hudebník. Zřejmě byl zavražděn nanejvýš zvráceným způsobem... myslím, že ve Skotsku.“

Zamračil jsem se. „Promiňte, pane, ale proč říkáte ‚myslím‘? Jste šéfem policie —“

A vtom jsem pochopil.

Warren polkl a zavrtěl hlavou. „Už nejsem, Freyi. Donutili mě, abych podal rezignaci.“

„Kdo vás donutil?“

Warren unaveně vydechl. „Sám lord Salisbury.“

Předseda vlády Velké Británie. Muselo to být opravdu vážné a v několika příštích vteřinách ticha zaplavil mou představivost příval obrazů.

Chaos, který způsobil Jack Rozparovač, dosáhl vrcholu a strach už trval nesnesitelně dlouho. Tisk jím byl tak posedlý, že každý jeho čin tisíckrát zveličil, a chudáci Londýňané nedokázali mluvit o ničem jiném — nedávno titulky upozornily na padělaný dopis psaný nepravou krví.

Dokázal jsem si představit, jak markýz vrazil do Warrenovy kanceláře, znechucený okolnostmi a vyžadující odpovědi, a zjistil pouze to, že Scotland Yard se zatím dopadení vraha nijak neblíží. Byla vypátrána jen hrstka podezřelých a ani jeden z nich nedělal dojem, že by byl pravděpodobným pachatelem.

Pak jsem pomyslel na nového záhadného vraha ve Skotsku. Jestli ani sir Charles Warren nemá přístup ke zprávám...

„Na základě útržků informací, které jsem schopen dát dohromady,“ řekl Warren, „se domnívám, že se vláda bojí, aby se ve Skotsku neobjevil Rozparovačův napodobitel... nebo dokonce mnoho napodobitelů kdekoli po celé zemi...“

„Co myslíte, že se chystá —“

„To není tak naléhavé, Freyi. Zavolal jsem vás, abych vás varoval.“

„Abyste mě varoval?“

„Ano. Jakmile se mě zbaví, přeměna Scotland Yardu bude záležitostí okamžiku.“

„Velení převezme Monro?“ Vyslovil jsem to jméno s nechtutí, protože odpověď jsem už znal.

„Určitě.“

James Monro byl pomocný komisař Scotland Yardu podléhající pouze samotnému Warrenovi. Poslední dobou ti dva už skoro nedokázali pracovat společně a zanedlouho bylo zjevné, že jeden z nich bude nakonec muset odejít.

„Změní se nejen uspořádání Kriminálního oddělení, Freyi. Brzo budou padat hlavy a ta vaše by mohla být mezi nimi.“

Jen jsem kývl a chvíli jsem o jeho slovech mlčky dumal. Jeho dlouhotrvající přátelství s mou nebožkou matkou se hrálo zásadní roli při mém nástupu a o jeho stycích s mou rodinou všichni dobře věděli. Bylo zcela přirozené, že pokud padl, padnou s ním všichni jeho kolegové a chráněnci. V novinách se stále ještě psalo o mém úspěchu v případě Mary Brownové, malé švadlenky, která otráвила svých pět manželů arsenem poté, co na jejich jména uzavřela životní pojistku; moje obětavost a nadání však nebudou znamenat nic, jakmile se do hry vloží politika.

„Myslíte, že bych proti tomu měl bojovat?“ zeptal jsem se dosti troufale.

„Velice bych vám radil, abyste to nedělal.“

Zmateně jsem zamrkal. Očekával jsem jakoukoli odpověď — jen tuhle ne.

„Rozumím vám správně? Jestli usoudí, že nejsem k ničemu, mám ustoupit jako nějaký roztřesený ňouma? Po víc než sedmi letech ve službě?“

Upřeně se na mě zadíval. „Ano, musíte to udělat, jestli víte, co je pro vás nejlepší!“ Warren zvýšil hlas a jeho ozvěna se rozléhala prostorem. „Tahle situace ukáže, co je v těch lidech nejhorší, Iane...“ dodal šeptem. „Bude rozumné, když se střetu s nimi vyhnete.“

Sir Charles mě křestním jménem oslovoval málokdy. V hloubi duše jsem věděl, že má pravdu. Radil mi to nejlepší,

co mohl, a desítky let oddanosti matčině rodině to jen potvrzovaly; bylo mi jasné, že bych to neměl podceňovat.

Přesto jsem s tím v duchu zápasil. Tahle novina nebyla z těch, které je snadné spolknout.

„Tak to bych měl očekávat, že mě komisař Monro brzy povolá a bude pro mě mít špatné zprávy...“ Povzdechl jsem si a pak jsem se posměšně ušklíbl. „Částečně se na to těším, to musím přiznat. Setkání s ním tváří v tvář bude docela zábavné...“

Warren se zvedl a nad mým suchým humorem jen zavrčel: „Jestli vás požádají, abyste rezignoval, musíte to udělat, rozumíte? Nemyslete si, že vaše jméno nebo důvtip tentokrát něco zmůžou. Teď se všechno změní, Freyi. Pamatujte na má slova.“

Naposledy na mě pohlédl. Nebyl jsem si jist, jestli to v něm vře, nebo jestli má blízko k slzám. Ať už to bylo jakkoli, raději to skryl, spěšně se otočil a zamířil k východu z katedrály.

Svatého Pavla jsem opustil s hlavou plnou chmurných myšlenek.

Jak už jsem se zmínil, do Scotland Yardu mě přivedly rodinné kontakty a velká dávka náhody. Službu jsem zahájil hned poté, co jsem zanechal studia na lékařské fakultě v Oxfordu a právnické v Cambridgi. Moje další směřování bylo nejasné a chyběly mi ambice, které by mě popoháněly. Mohl jsem zůstat doma a žít z rodinného bohatství — oba mí dědečkové mi odkázali štědrá bankovní konta —, ale můj neklidný mozek se brzy začal nudit. A navíc v tom zahálčivém životě bylo nevysvětlitelné prázdno, které jsem nemohl přijmout; pomyšlení, že bych tímhle světem prošel bez povšimnutí jako vánek, jako zbytečná existence, bylo občas tak nesnesitelné, že mi nedalo spát. Jak to pregnantně

(a dost povýšeně) vyjádřil můj otec, potřeboval jsem si „dokázat vlastní hodnotu“.

Díky stykům mého strýce s komisařem Warrenem jsem brzy našel místo jako pomocný inspektor ve Scotland Yardu. Pro bývalého studenta Oxfordu poměrně skromné, ale nijak mi to nevadilo, protože to bylo míněno jako dočasné rozptýlení. Moje znalosti anatomie a práva, třebaže neúplné, se u policie mohly hodit a práce by mi poskytla dobrou záminku k odchodu z domova. To byla nemalá pohybnostka k uvážení; byl bych umřel, kdybych musel ještě týden poslouchat neustálé klevetění své macechy nebo housle svého nejmladšího bratra Elgieho, který na ně hrál v tu nejnemožnější dobu.

Kriminální oddělení mě však chytilo a už mě nepustilo.

Než jsem se nadál, zůstával jsem každý večer v práci dlouho přes půlnoc, studoval jsem spisy a řešil složité hádanky. Značka na zdi, obsah peněženky, pramínek vlasů od ztracené lásky, ledabyle pohozená rukavice... Tyhle nepatrné detaily každodenního života, věci, o nichž by obyčejný člověk jakživ nedumal, byly našimi nástroji a většinou stačily k tomu, abychom pomocí nich vykreslili celý obraz obětí i útočníků. Jejich životy a povahy, jejich nedostatky, jejich vášně a světonázory... Stručně řečeno, jejich nejniternější, nejtemnější tajemství byla po ruce, pokud člověk věděl, jak číst okolní svět.

Jak vzrušující, jak fascinující to byla hra. Konečně jsem našel své místo. Dokázal jsem si vlastní hodnotu. Mé zanášení na komisaře Warrena určitě zapůsobilo a během několika let jsme se sblížili.

Londýn smáčely proudy deště, který se řinul z hustých černých mraků, takže jediné světlo na ulicích pocházelo z plynových lamp. Kočár vjel do výmolu, což mě na chvíli vytrhlo z myšlenek. Ulice v centru Londýna byly v hrozném

stavu — nerovné, hrbolaté a obvykle plné vody —, a jak jsme se blížili k domku v Suffolk Street, který jsem měl pronajatý, bylo to čím dál horší.

Připadá mi opravdu divné říkat tomu místu domov. Stejně jako moje práce, i ono mělo být jen provizorní. Domek jsem si pronajal před čtyřmi lety, když mě různé případy začaly zaměstnávat dlouho do noci. Jelikož jsem si byl dobře vědom zkaženosti, která Londýnu vládne, ani za mák se mi nechtělo toulat se v noci městem. Proto jsem se rozhodl, že si najdu pronájem blízko Whitehall Place, abych tam mohl přespat, když mě práce zdrží ve Scotland Yardu do pozdních hodin.

Chodil jsem tam také přemítat a hloubat nad svými případy, protože si cením svého soukromí, zvláště když se potřebuji soustředit. Samozřejmě bych si netroufl ukázat se na velitelství v nevyžehlené košili, a tak jsem si tam přestěhoval část svých věcí a pochopitelně jsem si musel najmout služebnou. Tak to šlo pořád dál, a než jsem se nadál, domek se stal mým stálým bydlištěm. Byl sice skromný, ale přesto jsem se tam cítil doma víc než v rodinném sídle v Hyde Park Gate.

Po příjezdu mě překvapilo, když jsem uviděl, že v kuchyni se svítí; našel jsem tam Joan, svou hospodyni, která jedla chleba se šunkou.

Joan byla statná vdova, asi tak pětáctyřicátnice. Díky šedivým vlasům, mohutnému poprsí a zadnici mi vždycky připomínala vykrmeného, přerostlého holuba. Od chvíle, kdy jsem ji zaměstnal, jsem věděl, že má sklon k prostorčosti, a později jsem zaznamenal její slabost pro laciné sherry, ale nemohl jsem si stěžovat; pokoje udržovala v naprostém pořádku, věděla přesně, jak chci mít nachystané oblečení, a uměla připravit báječnou černou kávu. Její obhroublé mluvy jsem si záměrně nevšímал, dokonce ani před

hosty, a tím jsem si zajistil, že mi ji žádný jiný zaměstnavatel nebude chtít odloudit.

„Ale, ale, Joan! Vy jste ještě tady? Vaše dochvilnost při odchodu obvykle vyvažuje vaši nedochvilnost při příchodu.“

Kdykoli jindy by mi to Joan oplatila nějakým jadrným vtípem, ale k mému ohromení jen dál mlčela.

„Co se děje, Joan?“

„Máte tu psaní, pane,“ odpověděla se svým silným lanca-shireským přízvukem. Ukázala na dvě malé obálky na stole, ale nepohnula se.

Hrozil jsem se pohledu na dopisy v domnění, že se Warrenovy předpovědi naplnily mnohem dřív, než jsem čekal; ještě jsem se však dopisů ani nedotkl, a už jsem poznal písmo na obálkách.

„Dopis od Eugenie a od mého bratra...“ zabručel jsem nedůvěřivě. Kdyby se jim něco stalo, byli by pro mě poslali sluhu. „Joan, tohle nemůže být tak naléhavé, abyste tu kvůli tomu zůstávala až do půlnoci. Povězte mi, o co jde.“

Ukousla si veliké sousto chleba, jako by si chtěla dodat odvahy, a jakmile je spolkla, řekla: „Je to pravda, pane? Další vražda?“

Unaveně jsem si povzdechl a otevřel jsem první obálku. Bylo mi jasné, že si Joan nedá pokoj, dokud jí neřeknu pravdu. „Bohužel ano, došlo k ní včera večer.“ Ještě jsem ani nedomluvil a už jsem pročetl první vzkaz. Nebylo to nic naléhavého: psaní od Eugenie, mé snoubenky. Informovala mě o bezvýznamných všedních záležitostech a po milionté se ptala, kdy budu mít čas ji navštívit. Kvůli práci jsem ji zanedbával a měl bych jí to co nejdříve vynahrádit. Druhý dopis byl od mého staršího bratra Laurence, který mi připomínal, že následujícího dne se koná rodinná večeře.

Když jsem dočetl, znovu jsem obrátil pozornost k Joan. „Určitě jste tu celou dobu nečekala jen proto, abych vám potvrdil tu zprávu, vidíte?“

Pak to z ní konečně vypadlo. „Ne, pane Freyi. Já jsem totiž... zapoměla, že se dny krátí, a než jsem se nadála, byla tma.“

Povytáhl jsem obočí. „Pokračujte.“

„Vy si určitě budete myslet, že jsem hloupá husa, ale jít potmě domů, víte, když se děje tohle všechno... Napadlo mě, že v komoře je dost místa, pane. Říkala jsem si, že bych tam mohla zůstat, když se moc setmí... Jenom než ho policie chytí. Ani si nevšimnete, že jsem tady, slibuju vám to.“

Slyšel jsem otcův hlas, jako kdyby byl v místnosti se mnou — *Ťsi ke služebnictvu moc měkký!* —, ale jak bych mohl prosbu té chuděry odmítnout? Dokonce i já, vysoký, ozbrojený jednatřicetiletý policejní inspektor, jsem se cítil nejistě, když jsem kráčet ulicemi města sám.

„Pane Freyi, prosím, já vám ten pokoj zaplatím!“ zvolala. „Můžete mi to odečíst z platu...“

Začínala být tak zoufalá, že jsem ji musel zarazit.

„Tak se proboha trochu uklidněte, Joan. Copak mě vůbec neznáte? Nechci, abyste mi za to platila. A přestaňte mluvit o té zatracené komoře; je tu přece pokojík pro služku, ten můžete používat, kdy budete chtít.“ Pohlédl jsem na kapesní hodinky. „Teď už je ale hodně pozdě. Dnes můžete přespat v pokoji pro hosty — ale jen dnes.“ Elgie měl ve zvyku přijít neohlášeně a pak si na ten pokoj dělal nárok, tentokrát už však bylo pozdě i na něj.

„Ach, díky, pane Freyi... já...“

„To nic, to nic,“ řekl jsem chlácholivě a spěchal nahoru, než Joan zcela nevhodně propukne v pláč. Jakmile se uklidnila, přichystala mi lehkou večeři a já jsem ji požádal, aby mi před snídaní vyleštila notně zablácené boty.

Když jsem si šel lehnout, myslel jsem na slova komisaře Warrena: „Teď se všechno změní...“

Ačkoli jsem byl rozrušený, usnul jsem skoro hned, jak se má hlava dotkla polštáře. Měl to být na dlouhou dobu poslední pořádný spánek, protože druhý den se skutečně všechno změnilo.

Londýn toho listopadového rána páchl močůvkou a zvětralým alkoholem z hospod. Nakřčil jsem nad těmi pachy nos a spěšně krácel směrem ke Scotland Yardu, přičemž jsem se vyhýbal polozmrzlým koňským koblíhám, jimiž byly ulice poseté.

Zápach a lejna nebyly to jediné, co mi strašilo v hlavě. Při snídani jsem dostal naléhavý vzkaz od svého asistenta Wiggina, který prosil, abych se dostavil na ústředí. James Monro, „nový komisař“, mě prý usilovně hledá. Okamžitě jsem věděl, že moje kariéra u londýnské policie je u konce.

Monroa jsem z dřívějšíka nijak dobře neznal, ale těch několik případů, kdy jsem s ním musel spolupracovat, stačilo k tomu, abych si na něj udělal názor: úzkoprsý, předpojatý, nábožensky založený až fanatický... a k tomu všemu byl ten chlap z Blbinburghu, jak rád říkává Edinburghu můj otec.

Jak známo, každý rozumný Angličan (s oprávněnou výjimkou královny Viktorie) upřímně nesnáší všechno skotské; můj otec je ale mimořádný případ. Když byl mladý, jakýsi nezdařený podnik v Aberdeenshiru ho stál tak příšerné peníze, že po zbytek života jakživ nevyslovil jméno jediného skotského města, městečka, vesnice či osoby, aniž by mezi jeho hlásky přidal nějakého toho blba.

Mám-li být propuštěn, aspoň ušetřím starého pana Freye té hanby, že jeden z jeho dědiců přijímal rozkazy od Skota.

Policejní ústředí bylo jako obvykle jedním z nejrušnějších míst v oblasti Westminsteru. Kočáry ustavičně někoho přivázely a odvážely a do červené cihlové budovy i ven z ní proudili úředníci a strážníci. Chodby i místnosti rovněž praskaly ve švech, lidé pobíhali sem a tam jako šílení mravenci a moje malá kancelář ve druhém patře nebyla výjimkou. Hory fasciklů sahaly až ke stropu a Wiggins nejednou zavalila lavina papírů. Na nábřeží, poblíž Westminsterského mostu, se stavěly nové, větší kanceláře a já už jsem se těšil, jak se tam přestěhuji. Když jsem vešel dovnitř, našel jsem Wiggins sehnutého nad jeho obvyklou hromadou lejster.

„Dobrýtro, pane,“ pronesl rozechvěle. Nikdy jsem úplně nepochopil, odkud se bere ta jeho plachost; byl to vzdělaný a spolehlivý mladík a mohl mít před sebou slibnou kariéru, jen kdyby posbíral trochu sebevědomí.

„Takže nový komisař se mnou chce mluvit,“ řekl jsem a odhodil kabát.

„Ano, pane.“

„Mám jít do jeho kanceláře, nebo do Warrenovy?“

„Ani do jedné, pane. Chce s vámi mluvit v hlavní výslechové místnosti —“

„Cože?“

Wiggins upustil násadku s perem a kalamář. „Ko-komisař požádal o schůzku s premiérem od deseti hodin, pane,“ vykoktal, když jsem mu pomáhal setřít černý inkoust, „ale s vámi chce mluvit mezi čtyřma očima, ještě než dorazí hlavní soudní zřízení.“

„Zbavit se mě hned po ránu... Ten chlap neztratí ani jedinou zatracenou minutu,“ zavrčel jsem a dlouhými kroky jsem vyšel z kanceláře.

Pospíšil jsem si, a když jsem vstoupil do výslechové místnosti, byla ponurá jako hrob. Okna měla široká, ale

jen matně ozářená napůl schovaným sluncem, takže to tam i v tuhle hodinu vypadalo jako za pozdního večera.

V místnosti byl jediný člověk: James Monro, statný padesátník s hranatým obličejem, šedým knírem a nechutnými bílými licousy. Pohodlně se rozvaloval na šéfovské židli, tak nenuceně, jako by byl komisařem už léta.

„Musím vám gratulovat, pane,“ předvedl jsem působivou přetvářku.

„Nebudte směšný, Freyi,“ odušil. „Posadte se. Potřebuju vám povědět spoustu věcí a mám velmi málo času.“

Sedl jsem si a opřel si zaklesnuté ruce o dlouhý stůl; vyčkával jsem, ale Monro ryl nosem ve změti dokumentů před sebou. Promluvil jsem až po odmlce, kterou si žádala zdvořilost: „Promiňte, pane. Myslel jsem, že spěcháte.“

Monro jen zvedl ukazováček, aby mě umlčel.

Jak ten si to musí vychutnávat! říkal jsem si v duchu, ale nemohl jsem dělat nic než setrvat na své židli, skřípat zuby a nevražít na jeho rozježené licousy, křivý nos a hloupá hovězí očka.

Konečně promluvil, přičemž na mě upíral nepřátelský pohled.

„Řeknu to stručně a přímo. Jak je vám známo, váš přítel, sir Charles, nedávno... rezignoval. Když to tu teď řídím já, hodlám uskutečnit podstatné změny, počínaje propuštěním nadpočetných složek, které tu zůstávaly pouze kvůli Warrenově sentimentální povaze.“

Takhle to tedy končí, pomyslel jsem si a sundal jsem ruce ze stolu, abych je mohl pod deskou zatnout v pěst.

„Není žádným tajemstvím, že vaše místo je přeplácené a že se vám obtížně spolupracuje s některými kolegy. Nedávno jsem se například doslechl, že jste nazval Berryho, toho fotografa... Jak jen to bylo? *Smrdutým kusem žluklého skopového?*“

Jak jsem toho chlapa mohl nazvat něčím lepším? Fotografie byly nesmírně drahé a používaly se jen v mimořádných případech, jaké představovaly vraždy ve Whitechapelu, a přesto ten primitiv s rukama jako šunky zacházel s vybavením neuvěřitelně pohrdavě; neustále lámal stativy svého aparátu Gandolfi a čočky i desky měl věčně zamaštěné od slaniny, která tvořila nedílnou součást jeho obědů. Přestal jsem se ovládat, když mi podal snímky místa činu potřísněné seschlými kousky polorozžvýkané klobásy.

Odkašlal jsem si. „Jsem si vědom toho, že mou reakci mohli někteří považovat za... prudkou; nicméně nikdy jsem se nechoval špatně k žádnému jinému —“

Monro na mě vrhl tak vražedný pohled, že jsem si raději nechal další poznámky pro sebe.

„Stručně řečeno,“ ucedil, „nemohu vás ponechat ve službě.“

Přesně jak předvídal sir Charles...

Později jsem se dozvěděl, že Monro postupně vyměnil všechny vysoce postavené úředníky, kteří byli věrní siru Charlesi Warrenovi. Pomocí svých „podstatných změn“ se Monro jednoduše hodlal obklopit spojenci a zajistit si autoritu. Celé to byla ubohá politická hra; hra, která bohužel poslala mou kariéru do žumpy.

„Rozumím vám dokonale,“ prohlásil jsem bez zachvění v hlase.

„Pokud k tomu nemáte nic dalšího, musím vás požádat, abyste odešel. Každou chvíli očekávám příjezd lorda Cecilia a nechci, aby vás tu našel. Ví Bůh, že pro něj mám zlé zprávy.“

Vstal jsem a nedokázal jsem se udržet. „Týká se to toho zavražděného hudebníka ve Skotsku?“

Téměř jsem viděl, jak Monrovi mizí krev z tváří. „Co jste to — Jak jste —?“ A pak barva jeho kůže přešla z přízrač-

ně bledé v zuřivě rudou. „Snažíte se mě vydírat, vy ubohý skrčku?“

„V žádném případě,“ odpověděl jsem nevzrušeně. „Vydírání by znamenalo, že od vás něco potřebuji, a spíš budou v pekle rampouchy, než by Frey z Magdeburgu žádal pomoc od špinavého Skota. Nashl—“

V tom okamžiku se dveře rozlétly a dovnitř rázně vpo-
chodoval malý zavalitý muž v tlustém plášti do deště ná-
sledovaný čtyřmi osobními strážci a mladým asistentem. Dotyčný odhodil plášť a já jsem uviděl jeho kulaté břicho, lysou hlavu a hustý vous. Píchlo mě na prsou, když jsem si uvědomil, že to není nikdo jiný než lord Robert Cecil, třetí markýz ze Salisbury a předseda vlády Spojeného království.

Monro automaticky povstal a málem přitom převrhl svou velikou židli.

„Pane premiére,“ pronesl okázale, „vítejte v našem —“

„Nechte si to poklonkování,“ odsekl Salisbury, když mě míjel. Vrhł na mě zlostný pohled. „A tohle je kdo?“

Monro se zdál zcela ochromený. Dvakrát otevřel ústa, ale nevyšel z něho ani hlásek.

Když jsem viděl, že se mu nepodaří promluvit, uctivě jsem se uklonil. „Inspektor Ian Frey, pane.“

„Právě ho propouštím,“ vpadl mi do řeči Monro. „Inspek-
tor Frey patří do úzkého kruhu kolem Warrena. Lituji, že
jste musel —“

„Vaše tvář je mi povědomá,“ prohlásil premiér a Monroa zcela ignoroval. „Nejste ten detektiv, který dostal za mřížě tu vdovu s arsenem?“

„Mary Brownovou,“ řekl jsem okamžitě a hrud' se mi dmula jako měch. „To jsem, pane.“

Výraz lorda Salisburyho se téměř nepostřehnutelně změ-
nil — byl bych si toho nevšiml, kdybych nestál tak blízko
něj. Chvilí na mě upřeně hleděl a pomalu povytáhl obočí,

jak si mě prohlížel. Bylo mi jasné, že se mu hlavou hemží tisíce myšlenek... a nelíbilo se mi to.

„Nechte nás o samotě, pane Freyi,“ poručil, ale tónem o poznání mírnějším, než bylo jeho původní burácení.

Znovu jsem se uklonil a okamžitě opustil místnost, s premiérovým upřeným pohledem vrytým do paměti.

Dodnes mě trochu zamrazí, když si na tu chvíli vzpomenu. Kdyby mě Monro prostě propustil jako „nikoho“ nebo kdybych byl z místnosti vyšel o minutu dřív, zbytek mého života by rozhodně vypadal jinak.

Podat inspektoru Swansonovi zevrubnou zprávu o případech, kterými jsem se zabýval, mi trvalo jen pár hodin. Velice mi v tom pomohl můj přehledný kartotéční systém, a když jsem opouštěl kancelář, dotyčný pán se spokojeně přehraboval v haldě dokumentů.

Wiggins, který byl mým asistentem víc než tři roky, nedokázal skrýt smutek. Bylo mi jasné, že se mu práce u policie líbí skoro tak jako mně, a hnětlo mě, že nebudu moct pozorovat, jak se vyvíjí jeho kariéra.

Když jsem vyšel na chodbu, Wiggins se pokusil o pár slov na rozloučenou, ale nakonec jen s námahou polkl. Popleskal jsem ho po rameni a mrkl na něj.

„Já se vrátím, Wigginsi,“ ujistil jsem ho, ačkoli jsem v něco takového vůbec nedoufal. Jakmile jsem byl z budovy venku, mávl jsem na první drožku.

S nemalým zděšením jsem si uvědomil, že mám najednou volno, můžu se vydat na večeři, kterou pořádají mí rodiče... a oznámit jim tu neveselou novinu. Otce to nepotěší a můj bratr Laurence z toho nepochybně vytěží co nejvíc. Podíval jsem se na kapesní hodinky a spočítal si, že budu mít dost času dojet do Suffolk Street, převléct se a zaskočit k holiči, což jsem posledně opomněl udělat. Nezaměstnaný ztroskotanec být můžu, ale zanedbaný nikdy.

Sídlo rodiny Freyových v Hyde Park Gate bylo nedaleko Kensingtonských zahrad. Když kočí zahnul do široké úpravné

ulice, uprostřed londýnské šedi bíle zazářila neposkvrněná štuková fasáda elegantního domu. Javory už shazovaly listy, ale pilní metaři ulici udržovali v naprostém pořádku.

Drožka zastavila před třípatrovou budovou, kde už čekal vrchní sluha a pohotově mi odebral kabát, klobouk a rukavice.

Uvítalo mě tmavé dubové obložení, zelené sametové koberce a charakteristická vůně tohoto domu — směsice růžové vody a jemného tabáku, která mi vždycky přivolala ty nejkrásnější vzpomínky na dětství.

Kráčel jsem dlouhou chodbou ozdobenou portréty dvanácti generací rodu Freyů až k protestantskému bankéři, který roku 1583 odešel z Magdeburgu. Navzdory všem módním vlnám muži z našeho rodu nikdy neměli v lásce vousy; nikdo z vyobrazených nenosil knír, plnovous ani licousy a můj otec, mí tři bratři i já jsme byli vždy hladce oholeni.

Na ty portréty bych vydržel zírat celé hodiny — přestože tam visí od nepaměti, působí na mě zvláštním kouzlem. Nemůžu si pomoci, jsem hrdý na naši rodinnou historii a úspěchy; i když mi nenáleží, vždycky jsem měl díky nim pocit, že jsem součástí něčeho většího, než je můj vlastní krátký život.

Náhle k mému sluchu dolehl zvuk houslí. Elgie, můj nejmladší bratr, na ně hrál v přilehlém salonu.

Salon byl prostorný a vzdušný, měl velická okna a vysoký strop. Jednu jeho stěnu zdobil nádherný gobelín s postavami draka, lva a jednorožce, na ostatních zdech visela italská plátna zobrazující krajiny ve Středomoří. Po perském koberci byly rovnoměrně rozmístěny mahagonové židle a divany se sametovým čalouněním a v rozměrném krbu vesele praskal oheň.

Uprostřed místnosti, zády ke mně, stál můj osmnáctiletý bratr. I přes věkový rozdíl mezi námi jsem měl Elgieho

nejradši. Vždycky mi připadalo, že je moc hubený a rama má příliš úzká, a když si teď sundal sako, aby se mu lépe hrálo, jeho štíhlou postavu to ještě zvýraznilo.

Před ním seděl otec a moje nevlastní matka a očarovane naslouchali, zatímco vedle nich stál sluha s podnosem plným paštik a studeného masa. Chtěli mě pozdravit, ale já jsem jim gestem naznačil, aby byli potichu, než Elgie dohraje skladbu.

Vychutnával jsem si temperamentní hudbu a přitom jsem si zběžně prohlížel místnost. Teprve po chvíli jsem si všiml, že u krbu sedí další mladík: můj druhý mladší bratr Oliver.

Byl bych upřímně rád, kdybych o něm mohl říct něco lepšího, ale Oliver je vtělená tupost. Vzpomínám si, že už jako miminko ležel potichu v kolébce, neplakal, nehrál si a ani se nehýbal; jen svýma kulatýma modrýma očkama zíral do prázdna. V chlapeckém věku neměl rád běhání, lov ani jízdu na koni. Očekával jsem, že projeví intelektuálnější sklony, a dlouho jsem ho obdarovával knížkami, hudebními nástroji a výtvarnými potřebami. Ještě dlouho poté, co to s ním otec vzdal, jsem ho brával do muzeí, divadel a na opery, ale vypadalo to, že ho nezajímá nic než sedět a uždibovat sušenky. Následkem toho vyrostl v dosti tělnatého mladíka s baculatým bledým obličejem. Jelikož toho večera seděl moc blízko u krbu, tváře mu hrozně zrudly, jako by měl na každé vypálený okrouhlý cejch. Bylo vidět, že je mu krajně nepříjemně, ale věděl jsem, že by si přesto v žádném případě nepřesedl.

Když ho člověk porovnal s Elgiem — stojícím, hubeným a čilým, hrajícím energicky na housle —, jevilo se téměř neuvěřitelné, že jsou to bratři.

Na rozdíl ode mě mají Elgie a Oliver světlé vlasy a bleděmodré oči a jsou poměrně slabé konstituce. Náš odlišný

vzhled je však přirozený, neboť jsou to mí nevlastní sourozenci, synové mého otce a jeho druhé ženy.

Elgie skončil důrazným trylkem a celá rodina zatleskala (Oliver dosti apaticky). Jakožto hudebník s vycvičeným sluchem si okamžitě všiml nečekaného potlesku za sebou a otočil se, aby mě přivítal.

„Iane! Myslel jsem, že máš dnes práci někde jinde!“

Zazubil jsem se a poplácal ho po rameni. „Jako obvykle se pleteš, Elgie. Ale ta skladba byla báječná. Co to bylo?“

„Paganiniho *Capriccio číslo dvacet čtyři a moll.* To bys už mohl poznat.“

„Velice moderní. Myslel jsem, že hraješ jen barokní hudbu.“

Krátce jsem kývl na Olivera a pak jsem přistoupil ke své nevlastní matce Catherine, abych jí políbil ruku.

„To je ale překvapení, Iane. Tak ráda tě zase vidím.“

„Já tebe taky, Catherine,“ odvětil jsem, zdvořilost sama.

Vždycky se mi dařilo skrývat opovržení, které vůči téhle ženě cítím. Catherine Whiteová se za mého otce provdala, když mi bylo devět, a už tehdy jsem jen zkrivil pusu a jednal s ní s předstíraným respektem.

Ve svých osmatřiceti pořád ještě vypadala poměrně dobře. Připadalo mi, že má dlouhý krk trochu zakloněný, jak ji tíží výstřední vrkoče. Napjatá šije jí také dodávala pyšný vzhled, ještě zvýrazněný jejím naprostým nedostatkem smyslu pro humor — vždycky sedávala s dokonale rovnými zády, ruce zdrženlivě složené v klíně, a všechno posuzovala nelítostným zrakem.

Můj otec, teď pětadesátiletý (o sedmadvacet let starší než jeho druhá manželka), mě pozdravil dosti lhostejně. Vždycky se mi zdál stejně vzdálený jako portréty na zdech. Ačkoli býval velice kultivovaným gentlemanem, poslední

dobou své způsoby i zdraví zanedbával. Začínalo mu růst břicho a marně vzpomínám, kdy jsem ho naposledy viděl bez skleničky něčeho ostřejšího v ruce. Toho večera držel baňatou sklenku koňaku a v koutcích úst měl usazené drobečky. Byl jsem rád, že na větších sešlostech se zatím hlídá.

„Taky jsi nám mohl dát vědět, že přijdeš,“ zabručel.

„Sám jsem nečekal, že se to tak vyvine,“ odpověděl jsem a doufal, že se před starým pánem jeví jako uctivý, avšak nikoli podlézavý. „Doufám, že jsem i přesto vítán.“

„Ale jistě!“ zvolala Catherine, která se jako obvykle snažila obrousit hrany. „Tvého otce jen mrzí, že jsi k nám na večeri nepřišel *už tak dlouho*.“ Tvářila se sice, že chce působit uklidňujícím dojmem, ale zdůraznila právě ta slova, která mohla otcovu náladu leda zhoršit.

„Zanedbává rodinu a dobré známé a ohání se směšnými výmluvami na zaměstnání,“ zabručel otec monotónně. „Tvůj děd se určitě obrací v hrobě.“

Netuším, kolikrát už jsme tohle téma probírali.

Rozhlédl jsem se kolem a snažil se najít jakýkoli jiný námět k hovoru.

„Kdepak je můj drahý Laurence?“ zeptal jsem se jízlivě.

„Tvůj bratr byl natolik taktní, že poslal vzkaz,“ sdělila mi Catherine. „Zdržel se v Chancery Lane, ale ujistil nás, že na večeri dorazí včas.“

„To znamená, že by tu měl být během sedmi minut,“ opáčil jsem, ale skoro jako bych ho přivolal, v tu ránu jsme zaslechli zvonek. Elgie přistoupil k oknu.

„My o vlku...“

Sevřel se mi žaludek, zato Catherine vesele prohodila: „To je úžasné! Po tolika měsících budeme v plném počtu.“

Nabral jsem vzduch do tváří a pomyslel jsem si: *Kdyby mi jen etiketa dovolovala nakopnout ženu...*

Za okamžik vpochoďoval Laurence sebejistě do salonu, v elegantním obleku a s vycházkovou holí, kterou vůbec nepotřeboval.

Spousta lidí říká, jak jsme si s Laurencem podobní. Oba máme tmavé oči a vlasy po nebožce matce; jmenovala se Cecilie a byla to dáma francouzského původu. Protáhlý obličej s úzkými čelistmi a vysokými lícními kostmi jsme nepochybně zdělili po monsieur Plantardovi, dědečkovi z matčiny strany. Donedávna jsme byli oba stejně vytáhlí, ale bratr v důsledku sedavého zaměstnání — je právníkem — poslední dobou přibral v pase. Také nám říkají, že máme tentýž upřený pohled, ale v tom Laurencově je trvalá příměs posměchu a přezíravosti, která mně, jak upřímně doufám, chybí.

„Dobrý večer, rodino!“ prohlásil svým hlubokým, zvučným hlasem.

„Mysleli jsme, že se opozdíš,“ řekl otec a poprvé za ten večer se usmál. „Ale je dobře, že jsi tu.“

Laurence si nalil sklenku koňaku. „Málem jsem nepřišel, ale jedna neuvěřitelná novina mě k tomu donutila, otče.“ Koutky úst se mu mírně zkrivily v pohrdavém úsměvu. Viděl jsem, že se chystá k útoku. „Iane,“ řekl a obrátil se ke mně, „slyšel jsem od Jamese Swansona, že jsi dostal vyhazov ze Scotland Yardu... velice šokujícím způsobem. Je to pravda?“

Catherine se zajíkla, ale vedle praskání ohně to byl jediný další zvuk. Cítil jsem, jak blednu.

„Proč se ptáš, jestli už znáš odpověď?“ odsekl jsem.

„Dobrý Bože!“ vypravil ze sebe otec a skryl čelo v dlaních.

„Iane, to určitě není pravda,“ řekla Catherine. „Tvůj otec bude tak zklamaný!“

„To vidím, že je zklamaný, k čertu!“ zakřičel jsem. „Sedí vedle tebe!“

„Takhle s matkou nemluv!“ zahřměl otec. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se Oliver na svém sedátku nahrbil a Elgie

svírá housle třesoucíma se rukama. „Jakou hanbu jsi uvalil na rod Freyových!“

„Přesně tak,“ řekl Laurence. „A to jsi ještě neslyšel to nejlepší, otče. Tvůj drahý syn byl propuštěn před zraky samotného lorda Salisburyho! A jako by to nestačilo, nazval Jamese Monroa špinavým Skotem.“

Catherine popadla otce za ruku. „Ach, Iane, prosím, prosím, řekni, že to není pravda.“

„Nebyl jsem propuštěn přímo před očima předsedy vlády...“ namítl jsem unaveně. „Spíš o pár vteřin dřív, než vešel do místnosti, a pak ho Monro musel informovat.“

„Jak o tom jen můžeš vtipkovat?“ zasyčel Laurence. „Copak si myslíš, že tě nějaká seriózní instituce... nebo člověk... po tomhle přijme? Nikdy jsi neměl nastupovat do Kriminálního oddělení, pokud jsi neměl žaludek, abys —“

Vrhl jsem se na Laurence a popadl ho za límec. Z očí mi sršely blesky.

„Iane, přestaň!“ zaječela Catherine.

„Nech toho, ty hlupáku!“ pošeptal jsem Laurencovi tak, aby to slyšel jen on. „Ty by ses poroučel hned po prvním týdnu služby!“

„Iane, pusť bratra! Hned!“ poručil otec a já jsem Laurence odhodil stranou. „Co by řekli lidi, kdyby věděli, že bratři Freyové si jdou po krku jako divoké kočky?“

Pak jsme uslyšeli, jak si odkašlal vrchní sluha. Už před chvílí přišel ohlásit večeri a přihlížel té scéně s pobaveným klidem.

„Dobrá,“ řekl otec, „můžeme to probrat při jídle.“

„Nemám hlad,“ odpovéděl jsem okamžitě a zamířil jsem ke dveřím.

„Ale stejně bys tu měl zůstat,“ vpadl do toho Elgie, zatahal mě za paži a pak mi pošeptal: „Taky mám velkou novinu!“

Odevzdaně jsem si povzdechl. Tomu rošťákovi jsem nikdy nedokázal říct ne. „Tak dobře, zůstanu tady. Ale budu sedět vedle tebe.“

Jedli jsme v nepříjemném tichu. Elgie se snažil vylepšit všeobecnou náladu tím, že nám začal vyprávět nejlegračnejší historky z divadla Lyceum, kde byl stálým členem orchestru.

„...a pak řekl pan Sullivan, že budeme všichni koukat, jak úžasně hraje jeho neteř na cembalo — musel jsem se kousnout do rtu, abych neřekl, že to cembalo zní, jako když na plechové střeše kopulují dva kostlivci!“

„Elgie!“ zvolala jeho matka. „U stolu takovou mluvu nestrpím! A tvůj otec taky ne!“

Starý pán si však zakryl ústa ubrouskem a smál se. Elgie viděl, že je to dokonalá chvíle pro úder.

„Když už mluvíme o panu Sullivanovi, složil nádhernou hudbu k novému *Macbethovi*. Maminka ji slyšela.“

„To je pravda. Pan Sullivan mě pozval na zkoušku; úžasná hudba. Jen mě zlobí, že Lady Macbeth bude hrát ta stará trajda Ellen Terryová. Na druhou stranu — na tu roli je opravdu potřeba nějaká megera.“

„A protože je to Ta skotská hra,“ pokračoval Elgie, „chtějí ji hrát v létě v Edinburghu...“ Očima spočinul na mně a já jsem rázem pochopil, kam míří. „Skotská divadelní společnost má málo muzikantů, takže — no, prostě mi nabídli místo.“

Catherine a otec na něj tupě zírali, jako by slyšeli nedokončenou větu. Elgie jim to musel říct po lopatě a ve tváři přitom neměl ani náznak humoru.

„Chci tam jet.“

Jejich pohledy se z prázdných změnily ve znepokojené. Catherine opatrně odložila příbor. „Elgie, drahoušku, to nemůžeš myslet vážně.“

„Ale ano. Je to skvělá příležitost. Budu hrát první housle!“

Otec si odfrkl. „První housle ve Skotsku! Lidi zlatí, to je ale úspěch! To už bych byl radši, kdybys hrál třetí triangel v tom zatraceném farním kostele ve Whitechapelu!“

„Otče!“

„Mysli na praktickou stránku věci,“ řekl Laurence, blahosklonný jako vždy. „Kde bys bydlel? Nemáme tam žádné příbuzné ani známé.“

„Mohl bych si pronajmout pokoj,“ opáčil Elgie a jeho matka jen zalapala po dechu. „Ian to přece taky dělá.“

Zabořil jsem se do židle.

„O Ianovi se nebavíme,“ prohlásil otec. „Jsi moc mladý, abys žil sám v jiné zemi.“

Jak se dalo čekat, Elgie namítl: „Nejsem moc mladý, otče. Je mi osmnáct!“ A pak přilil ještě trochu oleje do ohně: „To chcete, abych tady bydlel věčně a stal se ze mě druhý Oliver?“

Catherine se proti té poznámce ohradila, ale náš drahý bratr byl příliš zaneprázdněn svou porcí zvěřiny, než aby se ho to dotklo.

Otec promluvil hlubokým zlověstným tónem, jehož jsme se jako děti všichni báli. „Teď už mě opravdu rozčiluješ, Elgie. Celá ta záležitost je naprosto vyloučená a už o tom nechci slyšet ani slovo. Rozuměls?“

Elgie hodil ubrousek na stůl a vstal tak rychle, že převrhl židli. Cestou z místnosti se málem srazil se sluhou, který zrovna vcházel.

„Začíná se u něj projevovat freyovský temperament,“ poznamenal Laurence a nechal si dolít víno.

Catherine do mě zabodla zlostný pohled. „To je tvoje vina! Jen se podívej, jaký jsi dal mému dítěti příklad, když jsi vyměnil náš dům za ten svůj všivý podnájem!“

Zhluboka jsem se nadechl a místo odpovědi jsem se podíval na sloužícího, který přinesl na stříbrném podnosu dopis. „Ano?“

„Vzkaz pro vás, pane.“

„Možná tě chtějí přijmout zpátky,“ rýpla si Catherine a jízlivost z každého jejího slova přímo kapala.

Vzal jsem si dopis a poznal písmo své drahé snoubenky.

„To je od Eugenie,“ řekl jsem. Nálada se mi ještě zlepšila, když jsem otevřel obálku.

Drahý Iane,

právě jsem tě hledala v Suffolk Street. Tvá hospodyně mi řekla, že jsi zrovna u rodičů. Mohu s tebou prosím dnes večer mluvit? Musím tě vidět. Je to naléhavé. Budu tě čekat celou noc, bude-li to nutné.

E.

„Večer to byl sice rozkošný, ale musím se vzdát,“ prohlásil jsem s vítězoslavným úsměvem. „Eugenie mě neodkladně potřebuje vidět.“

„To by mě zajímalo proč...“ zamumlal Laurence.

Za pár minut jsem byl v kočáře a radostně ujížděl k domu Ferrarových. Studený, zamořený londýnský vzduch mi náhle připadal překvapivě osvěžující.

Eugenie na mě čekala v salonku. Když jsem vešel dovnitř, byla s ní jen mladá služebná, která podávala čaj.

Jakmile jsem ji uviděl, jak tam na mě sama čeká, zalila mě hřejivá vlna něhy. Všechno v té tváři bylo milé a krásné; velké modré oči, sněhobílá pleť, dětské rty a zlaté lokýnky. Toho večera měla na sobě růžové mušelínové šaty, dokonale padnoucí a zdůrazňující její útlý pas. Na klíně chovala bílé kotě, které mňoukalo, když hladila jeho světlý kožíšek. Náhle mi připadlo, že všemi svými sváry a strastmi platím jen malou cenu za to, že mohu být s ní.

Eugenii bylo dvacet teprve před několika měsíci, takže jsem o ní rád přemýšlel jako o dívence, kterou bych mohl zkazit. Její časté rozmary a způsob, jímž vraštila nosík a dupala, když se zlobila, ji dělaly ještě roztomilejší.

Její otec, Reginald Ferrars, byl velice vážený právník a působil v Chancery Lane. Byl to společník mého bratra Laurence a často se objevoval na večírcích, které pořádala Catherine. Eugenii jsem poznal při jedné takové příležitosti a zanedlouho jsme se zasnoubili.

„Dobrý večer, má milá,“ usmál jsem se na ni. „To jsi tu úplně sama? Tvůj otec není doma?“

Když jsem usedl vedle ní, napadlo mě, jak často jsme od různých lidí slyšeli, že jsme krásný pár: ona malá, líbezná a ostýchavá, já její vysoký ochránce.

„Má práci,“ zněla odpověď. Zahleděl jsem se jí do tváře. Teplo z krbu a plynové osvětlení skrývaly jen zčásti, jak je ve skutečnosti bledá. Trochu se mračila.

„Eugenie... děje se něco?“

Mávnutím ruky propustila jak služebnou s čajem, tak tu, která ohlásila můj příjezd. Ženy nás ihned nechaly o samotě, ale Eugenie dál mlčela. Pohladila kočku po hřbetě; byla to jen vteřina, ale stačila, aby mi chvění jejích prstů prozradilo, jak je nervózní.

„Prosím, pověz mi, co se stalo,“ řekl jsem konejšivě.

S pohledem upřeným do klína se zhluboka nadechla, polkla a pak promluvila rychle, jako by ji slova v ústech páčila a ona je musela vyplivnout.

„Iane, nemůžu si tě vzít.“

Kotě zamňoukalo a zavrtělo se jí v neklidných rukou; pak seskočilo na zem. Jinak bylo ticho.

Čekal jsem, že řekne něco jiného... Cokoli. Přestože jsem toho dne už vyslechl záplavu špatných zpráv, ta od Eugenie byla první, po které jsem se zakoktal.

„Co — co... T-to nemyslíš vážně!“ zasmál jsem se nervózně a chtěl jsem ji vzít za ruku. „Eugenie, dnešní den se mi zrovna moc nevydařil a nejsem...“

Jakmile se moje prsty dotkly jejích, odtáhla ruku. „Iane, jakživa jsem nic nemyslela tak vážně. Ruším naše zasnoubení.“

Tentokrát to byla ona, kdo se natáhl po mé ruce, ale jen proto, aby mi na dlaň položila vkusný brilantový prstýnek.

Zíral jsem na ten lesklý šperk, zatímco ona se sháněla po kotěti. V prostředku mezi pěti zlatými cípky maličkého javorového lístku trůnil dokonale vybroušený diamant. Objednal jsem ten prstýnek od Giuliana zvlášť pro ni.

„Tak o tohle jde?“ zeptal jsem se. „Co ti to vlezlo do hlavy, že jsi zničehonic tak obrátila? Doslechla ses o mém propuštění? Tohle ti dělá starosti?“

„Ach, Iane, slyšela jsem o tom, ale v tom to není... Jde o to —“

Znovu nebyla schopná pokračovat. Jemně jsem ji pohladil po bradě. „Ať je potíže v čemkoli, můžeš mi to říct. Víš přece, že to pochopím. Slibuju.“

Začala vzlykat a vypravila ze sebe: „Dostala jsem... jinou nabídku k sňatku...“

„Co že jsi dostala?“

„A... přijala jsem ji.“

Její modré oči, obvykle andělské, teď nečekaně ostře svítily. Zamžikal jsem, nadechl se, přelétl očima pokoj a teprve po chvíli jsem si uvědomil, že se mi kolečka v mozku přestala otáčet. Jakmile jsem její slova vstřebal, z úst se mi začaly řinout ukřivděné nadávky a tryskaly ze mě jako kyselina.

„Ty jedna malá zrádná dábllice!“

„Iane! Slíbil jsi mi, že to pochopíš!“

„A ty jsi slíbila, že si mě vezmeš, milá zlatá! Držet slovo se nám nejspíš moc nedaří.“

„Iane —“

„Moje zaměstnání a profesionální pověst jsou možná navždycky v troskách — navíc k tomu došlo před zraky samotného lorda Salisburyho — a ty mi teď řekneš, že jsi přijala nabídku k sňatku od nějakého zatraceného chlapa!“

Oknem jsem viděl, že se kolemjdoucí otáčejí a nakukují dovnitř, protože poslední větu jsem vysloveně hulákal. Chodil jsem dokola po místnosti jako lev v kleci a snažil se ovládnout svůj vztek.

„Měl bys odejít, Iane,“ řekla a ret se jí chvěl.

Zanedlouho jsem svého ostudného chování litoval, ale v tu chvíli jsem nedokázal uvažovat.

„A co tvá čest?“ ucedil jsem, aniž bych ji poslouchal. „Co myslíš, že si o tobě lidi budou povídat, až se dozvědí, co jsi udělala?“

„Nejspíš mě pochválí za zdravý úsudek,“ odsekla. „Copak jsi právě neříkal, že jsi to ty, komu té cti moc nezbylo?“

Ta slova bych dokázal přijmout od kohokoli jiného, dokonce i od otce, ale od ní bodala jako nože.

„Prosím, Iane. Jdi,“ opakovala.

Kdykoli jindy bych jí ostře odpověděl, zůstal bych u ní a bojoval bych, dokud by znovu nepřišla k rozumu. Ještě nikdy mi však nebylo tak těžko u srdce. Předcházející hodiny mě vyčerpaly a byl jsem unavený, příliš unavený, než abych svedl byť jedinou další bitvu.

V jednom měla pravdu: bylo nutné odejít, abych nepřišel o poslední zbytek důstojnosti.

Sevřel jsem v dlani prstýnek a zamířil ke dveřím. Než jsem vyšel ven, vrhl jsem na svou bývalou lásku poslední pohled. Držela kotě a upřeně se dívala oknem ven, jako by tam už ani nebyla.

Navzdory svému vyčerpání jsem se zmohl na poslední otázku. „Smím alespoň znát jméno toho ušlechtilého muže, který se dvoří zasnoubené ženě?“

Eugenie neodpověděla. Jen stála u okna, kotě v náručí.

„I když... nechci to vědět,“ zašeptal jsem a vyšel z pokoje.

Měla pro mě připravené ještě jedno velice ošklivé překvapení, ale trvalo nějaký čas, než jsem ho odhalil.

Toho dne ráno, nic zlého netuše, jsem měl prestižní zaměstnání, kterému jsem se věnoval činorodě a se zápallem, a snoubenku, jejíž láska mi dávala křídla... Moje budoucnost vypadala po všech stránkách růžově... Než však nastal večer, přišel jsem o všechno kromě své přehnané pýchy.

Vystoupal jsem po schůdcích ke svému domu a vytáhl klíče.

„Proboha...“ zamumlal jsem.

Dveře byly odemčené; lépe řečeno, byly pootevřené, takže dovnitř mohl vejít, kdo chtěl. S námahou jsem polkl a bezděčně sáhl po zbrani, vzápětí jsem si však vzpomněl, že jsem z ní odpoledne vyndal náboje, protože už jsem byl mimo službu.

Zvenčí to vypadalo, že ve všech pokojích je tma, a tak jsem se rozhodl přece jen pistoli vytáhnout. Aspoň nebudu vypadat bezbranně.

Kopnutím jsem dveře otevřel a hlasitě zavolal: „Joan!“
Žádná odpověď.

Pouliční lampy vrhaly do předsíně tenké paprsky žlutého světla a ozařovaly tak cestu asi na dva až tři metry. Pomalu a opatrně jsem se sunul do šera.

Na okamžik jsem znehybněl, zatímco mé oči přivykaly temnotě, a pak se mi zastavilo i srdce, když jsem v chodbě rozeznal skrčené postavy přinejmenším pěti mužů.

„Ani hnout, jinak —“ zakřičel jsem.

Vtom mě za rameno popadla jakási studená ruka a dveře za mnou s rachotem zapadly. S bušícím srdcem jsem se otočil a zamířil na široký stín mužské postavy. Viděl jsem jen, jak se na mě upírají záludné malé oči. Pak vetřelec promluvil.

„No tak, Freyi. Víím, že nemáte náboje.“

Zaváhal jsem. Cítil jsem, že mi po spánku stéká kapka chladného potu, a slyšel jsem, jak se muži kolem mě přibližují. Na chvílku jsem nemohl uvěřit vlastním uším.

„To je... Salisbury?“

Muž si povzdechl a škrtl sirkou. Plamínek ozářil hustý vous a ten nejpronikavější pohled; vskutku to byl britský ministerský předseda. Okamžitě jsem sklonil zbraň; byl jsem naprosto ohromený.

„Ano, Freyi,“ řekl a zbytkem sirky zapálil nejbližší olejovou lampu. „I když pro vás jsem *lord Salisbury*, vážený pane.“

Rozhlédl jsem se a zjistil, že další muži uvnitř jsou tíž policisté, které jsem po jeho boku viděl dopoledne — žádný z nich na sobě neměl uniformu.

Těžko vyjádřit, jak to bylo prapodivné, muset se hluboko sklonit před člověkem, který se mi vloupal do domu. „Samozřejmě. Omlouvám se, ale vaše lordstvo jistě pochopí mé ohromení —“

„Nu, ohromený jsem tu já. Nečekal jsem, že inspektor vašeho postavení bude obývat tak malý podnájem...“ Mého otce by ranila mrtvice, kdyby slyšel, jak premiér pronáší takové poznámky.

„A že bude mít jen jednu služebnou, které končí povinnosti v půli odpoledne!“ řekl jiný povědomý hlas — ten poslední, který bych byl čekal.

Do světla vkročila zavalitá postava sira Charlese Warrena. Musel jsem nad tím výjevem zavrtět hlavou: dva

z nejvýznamnějších mužů Británie, o nichž jsem se domníval, že jsou nesmiřitelní nepřátelé, se mi spojenými silami vloupají do domu! Celá situace mi připadala jako podivný sen.

„Sire Charlesi!“

„Chápeme, jak je to nečekané,“ řekl, „ale máme co do činění s nanejvýš naléhavou záležitostí... Natolik naléhavou, že se kvůli ní skrýváme ve tmě jako obyčejní zloději. Můžeme si pohovořit?“

Rychle jsem se zadíval Warrenovi do tváře. Pohled měl ustaraný a rty lorda Salisburyho byly tak napjaté, že připomínaly zkroucenou čáru.

„Pojďte za mnou, prosím,“ řekl jsem a vedl jsem je do své malé pracovny.

Premiér kývl na policisty a ti zůstali na svých místech. Zmatené pohledy několika z nich mi prozradily, že ani oni sami nevědí, co se to děje.

Vešli jsme do pracovny, a když jsem rozsvítil stolní lampu, našel jsem vzkaz od Joan. Groteskním pravopisem a téměř nesrozumitelným dialektem mi sdělovala, jak ji temné ulice děsí, a omlouvala se, že odejde dřív. Určitě si až příliš pozorně přečetla popis poslední Rozparovačovy vraždy.

Zmačkal jsem papírek a odhodil ho. „Posaďte se, pánové.“

Sir Charles vyhlédl ven, ujistil se, že tam nikdo není, a pak mi pokynul, abych zavřel dveře. Oba muži se posadili před můj stůl; Warren ztěžka dopadl na židli, zjevně měl unavené nohy.

„Přejdu rovnou k věci,“ začal lord Salisbury, zasupěl a odrkl si jako býk, protože se mu v mém křesle nesesedělo pohodlně. „Sir Charles mi říkal, že víte o situaci ve Skotsku. Je to tak?“

„O tom zavražděném hudebníkovi? Ano, pane.“

„Není to žádná obyčejná vražda. Ten člověk...“ Salisbury se ošival víc a víc. „Nemáte brandy? Opravdu bych se potřeboval napít.“

Sundal jsem z poličky svou nejlepší láhev a nalil tři kašíšky. Premiér do sebe obrátil ten svůj a otrásl se, až se mu vypouklé tváře zavlnily; očividně ho to povzbudilo.

„Alespoň tu máte dobré pití! Jak jsem říkal, obětí byl starý virtuos z Edinburghu — Guilleum Fontaine. Nemýlím-li se, vaše rodina je hudby znalá; možná jste o něm slyšel.“

„Já ne,“ přiznal jsem, „ale můj bratr nejspíš ano.“

„Pro jeho vraždu neexistuje žádný zjevný motiv,“ vložil se do hovoru sir Charles. „Byl to vdovec, vedl poklidný život. Posledních třicet let učil ve Skotsku a podle toho, co jsem slyšel, ho jeho kolegové chválili.“

„Ale...?“

„Zabit byl navýsost krutě; podříznuté hrdlo, pak mu rozpárali břicho a zohavili jeho vnitřnosti.“

Poslední dobou jsem si na takové popisy zvykl, ale přesto se mi z nich dělalo špatně.

„Podobně by si počínal Rozparovač,“ poznamenal jsem.

„Přesně tak,“ kývl sir Charles důrazně. „Musí to být nějaký sadistický ničema, který napodobuje Rozparovačovo dílo. Fontaine zemřel pár hodin před Mary Jane Kellyovou; je vyloučeno, aby někdo dojel z Edinburghu do Londýna za tak krátkou dobu.“

„Samozřejmě to držíme v naprostém utajení,“ dodal Salisbury. „Jestli se tenhle případ dostane do tisku, ti příšerní novináři si na nás smlsnou. Podrobnosti o vraždě zná jen hrstka lidí a nesmíme dovolit, aby se rozšířily dál — dokonce ani ten zatracený hlupák Monro neví o všech detailech! Jako vždy stačí, aby s něčím začal jeden člověk, a bezduché

stádo ho následuje. Umíte si představit, co by bylo s britským impériem, kdybychom najednou měli takového Rozparovače v každém hrabství? Nastala by panika! Všeobecná, příšerná panika!“

Při té představě mě zamrazilo; britské ostrovy ve stavu ochromujícího strachu, podobně děsivé vraždy páchané každý týden všude kolem nás. Žádný div, že měli takové starosti; samotná smrt toho muže pro ně možná tak zásadní nebyla, ale souvislosti, v nichž k ní došlo, ji činily nanejvýš nebezpečnou.

„A vy chcete, abych to vyšetřoval,“ zamumlal jsem. Vlastně to znělo jako velice zajímavý úkol — takový, jaký může vybudovat, nebo zničit kariéru. Nečekaně mi to zrychlilo tep, ale mé rozechvění netrvalo dlouho.

„Ano,“ řekl ministerský předseda. „Dnes dopoledne jsem se upamatoval na vaše jméno, jak jste si patrně všiml. Zprávy o vašem stíhání té zatracené vdovy se dobře četly v nedělních ranních novinách.“

Není divu. Případ Mary Brownové se jakožto jedno z nejokázalejších zatčení v posledních letech novinám hodil. Dotyčná žila postupně v pěti hrabstvích od Lincolnshiru po Devonshire a s každým novým manželem, jehož se rozhodla otrávit, používala jiné jméno. Shromáždit dostatečné důkazy pro její stíhání mě stálo krev, pot a slzy.

„Potřebuji tam nahoře jednoho z našich nejlepších lidí,“ pokračoval lord Salisbury, „ale jelikož je případ Rozparovač zrovna v nejhorší fázi, Kriminální oddělení nemůže postrádat žádné velké jméno, aniž by to vzbudilo podezření. Monrova nechuť vůči vám mi poskytla dokonalé alibi; nikdo v Londýně vás nebude podezřívát, že jste byl do Skotska přemístěn služebně — rozhodně ne poté, co rezignoval sir Charles, váš učitel a Monroův úhlavní nepřítel.“

Všiml jsem si, že sir Charles přimhouřil oči, když byl tak chladně zmíněn konec jeho kariéry. Premiér byl rozhodně zdatný v plánování.

Pomaloučku jsem polkl doušek brandy. „Předpokládám, že pro můj pobyt v Edinburghu budeme muset vymyslet nějakou záminku.“

„Už se stalo,“ odtušil sir Charles. „Budete asistovat v novém speciálním útvaru, který řídí inspektor McGray.“

Povytláhl jsem obočí. „Neslyšel jsem, že by se tvořily nějaké nové útvary.“

„Tohle je zvláštní případ,“ řekl lord Salisbury. „Inspektor McGray podporoval vytvoření týmu, který by se věnoval vyšetřování... ehm... přízraků.“

V místnosti se rozhostilo trapné ticho.

„Přízraků,“ zopakoval jsem. „Myslíte přízraků jako —“

„Přízraků jako přízraků!“ zadrmolil Salisbury a nepatrně se začervenal. „Duchů, šotků, čarodějnic... a podobně. McGrayův nový útvar používáme — nebo ho vlastně vytváříme — jako kouřovou clonu. Tím, že přidělíme ten případ tak... bizarnímu agentovi, se spolehlivě zbavíme sledování ze strany ‚seriózních‘ reportérů.“

Chvilku mi trvalo, než jsem ta slova vstřebal. Znělo to hrozně bláhově... ale právě proto to mělo naději na úspěch.

„Jestli je to tak,“ řekl jsem a v duchu jsem rychle hodnotil okolnosti, „pro zbytek světa prostě pojedou s velkou ostudou do Edinburghu poté, co mě komisař Monro degradoval... Je to tak?“

Sir Charles si ztěžka povzdechl a lord Salisbury monotónně odpověděl: „Správně, Freyi. Oficiálně jsme za vámi vůbec nepřišli, pouze sám Monro rozhodl, že máte jet do Skotska, a vy jste ten úkol raději nadmíru ochotně přijal, než abyste riskoval trvalé propuštění.“

Všechno ve mně vřelo. Vzpomněl jsem si, jak můj otec donekonečna vykřikuje cosi proti Skotům. Skoro jsem ho viděl, jak má ústa od drobečků, prská kousíčky chleba s máslem a křičí: „*Blbinburgh!*“

„Doufám, že jsem se vyjádřil dostatečně jasně,“ řekl Salisbury. „A rovněž doufám, že chápete vážnost situace. Pověřil jsem sira Charlese, aby dohlížel na váš postup, jelikož na to bude mít dost času; budete s ním trvale ve spojení, a jak se případ bude vyvíjet, budete mu hlásit veškeré pokroky. Monrovi uložím, aby vám poslal ‚oficiální‘ dokumenty ohledně vašeho přeložení. A teď už vás opustím, abyste se mohli dohodnout na podrobnostech.“ Vstal a sir Charles i já jsme vyskočili ze židlí. „Nechte ty formality na klidnější dny, pánové. Cestu ven znám.“ Otevřel dveře, ale než odešel, vrhl na mě poslední pronikavý pohled. „Nezklamejte nás, Freyi. Měl jsem dnes schůzku s Její Veličenstvem a královna je velice rozrušená.“

Vyšel z pokoje a já jsem zaslechl, jak skupina jeho mužů spěšně odchází. Znovu jsem měl pocit, že se mi to jen zdá.

„Ani se nezeptal, jestli ten úkol přijímám, nebo ne!“ pronesl jsem po chvíli mlčení.

Sir Charles usrkl brandy a zasmál se. „Nemusí, je to premiér. Kromě toho byste byl blázen, kdybyste to nevezal. Je docela dobře možné, že vám to zachrání kariéru: víc než jeden Frey bude rád, až se dozví, že vás něčím pověřil ministerský předseda osobně... A kdoví? Jestli se osvědčíte, možná změní názor i jistá slečna Ferrarsová...“

To jméno přišlo tak nečekaně, že jsem zrudl jako zralé rajče. „Jak — jak to —“ Odkáshal jsem si, když jsem si uvědomil, jak vysoký hlas ze mě vyšel. „Sire Charlesi, tohle je strašně nevybíravé. Neví to ještě ani můj otec!“

Sir Charles se ušklíbl. „Mám uši, které dosáhnou daleko, Freyi... A je jich hodně!“

„Utěšuje mě jen to, že mám na své straně vás...“ Polkl jsem zbytek brandy a sedl si za stůl. „Jestli uspěju, budu se moct vrátit ke své práci v Londýně, je to tak? Čekal bych aspoň to!“

Sir Charles se otočil tváří ke mně. Světlo z plynové lampy zvýrazňovalo hluboké vrásky v jeho obličejí; vypadal nesmírně unaveně. „To záleží pouze na lordu Salisburym, Freyi. I když mě požádal o pomoc, obávám se, že vám už pomáhat nemohu. Musíte dělat, co vám bylo nařízeno, a doufat v premiérovu přízeň.“

Hořce jsem se zasmál. „Dovolte, abych zhodnotil svou situaci. Musím s hanbou odjet do Edinburghu, kde se to hemží samými Skoty, předstírat, že patřím k žalostnému útvaru, jemuž šéfuje nějaký ubožák se zaječím mozečkem, který věří na strašidla, lámat si hlavu i hnáty při honu na jakého si nepolapitelného imitátora Jacka Rozparovače, to všechno v naprosté tajnosti... A pokud uspěju, možná, *možná* se budu moct vrátit... A budu-li mít neskutečné štěstí, začít svůj život tam, kam jsem došel včera... Nula od nuly pojde!“

Rozhostilo se ticho. Sir Charles si pohrával s prázdnou skleničkou a já jsem si mohl leda hryzat ret nad tou nespravedlností.

„Je to paradox,“ řekl chmurně, „že někteří z nejchytřejších, nejvzácnějších lidí se musejí celý život namáhat, jen aby udrželi na uzdě tu nejhorší spodinu... ty parazity bez skrupulí a bez rozumu, kteří žijí jen tím, že vysávají společnost jako pijavice. A nakonec, i když svou práci uděláme co nejlépe, svět nezíská nic... Jen se bude moct dál točit se svými dalšími běžnými problémy.“

Ta krátká řeč shrnovala život plný úmorných bojů. Sir Charles pracoval u policie léta, a tak určitě mluvil z hloubi srdce. Mohl jsem se jen dohadovat, jestli jsem odsouzen k tomu, abych skončil v podobném rozpoložení. Jedna věc